

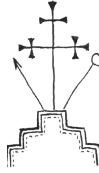
† MACARIE
EPISCOPUL EPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE A EUROPEI DE NORD

PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI

NAȘTEREA DOMNULUI – IZBĂVIRE DIN IZOLARE ȘI PĂRĂSIRE

STOCKHOLM, 2020

† **MACARIE,**

**Din mila și purtarea de grijă a Celui Preaînalt,
Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române
a Europei de Nord,**

**Iubiților frați preoți și diaconi, ostenitorilor din sfin-
tele mănăstiri și alesului popor al lui Dumnezeu, har,
pace, liniște și bucurie de la Hristos Cel născut în peștera
Betleemului și în ieslea inimilor noastre, iar din parte-mi
părintească și frățească îmbrățișare!**

**Cinstiți slujitori ai Sfintelor Altare,
Iubiți frați și surori împreună-rugători,**

Iată că prăznuim astăzi Nașterea Domnului în condiții deosebite, cu totul diferite față de cele de până acum. Aceste circumstanțe ne obligă să reflectăm și mai mult asupra sensului marilor noastre sărbători creștine la care suntem martori în prezentul veșnic al timpului liturgic. Crăciunul este evenimentul istoric al Întrupării Fiului lui Dumnezeu din Fecioara Maria pentru instituirea Noului Legământ, reafirmându-l de fiecare dată când ne adunăm în Liturghie. Crăciunul este împlinirea profețiilor care L-au

vestit pe Mesia și lămurirea lor. Crăciunul este răspunsul lui Dumnezeu dat strigătului tragic și deznădăjduit al omului copleșit de propria cădere și de robia întunecată care a rezultat neascultării sale. Crăciunul este îmbrățișarea dragostei pe care Dumnezeu ne-o concede, cu desăvârșită noblețe, nouă, alintându-Se ca Prunc la pieptul Maicii Fecioare, în brațele Mariei. Aceași îmbrățișare iertătoare El ne-o va întoarce, de această dată însângerat, pe Cruce.

Să reflectăm la aceasta: Dumnezeu, făcându-Se Prunc, vine printre noi, ghemuindu-Se în brațele noastre! Eliberatorul, Împăratul, Stăpânul cosmosului vine la noi în cel mai vulnerabil și expus chip posibil: Prunc al unei Fecioare aflate în pribegie, nevoită să se refugieze în tărâm străin de frica ucigașului Irod.

Aceasta, preaiubiți mei, este ceea ce sărbătorim și am sărbătorit de veacuri: o sărbătoare a gingășiei, a fragilității, a căldurii familiale, a îmbrățișării, a generozității și a reumanizării noastre. Care ne aduce aminte de povestioara daneză că, undeva, afară, nevăzută de trecătorii grăbiți, este o fetiță cu chibrituri care se stinge de frig, foame și singurătate, în tăcere. Că undeva, acolo, afară, este o fetiță precum Xenia din povestirea rusească *Păpușa fetiței născute de Crăciun*, nevoită, de sărăcie și de lipsuri, să-și vândă singura sa păpușică pentru a avea cu ce să se învelească, împreună cu mama ei văduvă, bolnavă și zgribulindă.

Sunt atâția copii sărmani, atâția suferinzi, atâția însingurați și părăsiți, pe care noi, cei grăbiți să bifăm agendele acestei lumi sau luați cu grijile și fricile zilei, îi uităm, pur și simplu. Sunt invizibili pentru lume, dar prețioși pentru

Dumnezeu, și te încredințez, iubite frate, iubită soră, că acești copilași cu inimile tremurânde se bucură de orice dar, de orice clipă de atenție, de orice chip întors către ei cu iubire și generozitate. De aceea, se cuvine să vă mulțumesc vouă, celor care acum, în prag de Crăciun, v-ați alăturat campaniei filantropice din Episcopia noastră Ortodoxă Română a Europei de Nord de a îmbrăca, încălța, hrăni, îndulci și îmbucura cele câteva sute de copii sărmani din țară, de la Valea Plopului, în jud. Prahova, din zona defavorizată Copșa Mică, din comunitățile sărace din Moldova, Oltenia și Muntenia. Toate aceste daruri au ajuns acum de Crăciun la cei nevoiași, la cei neluați în seamă, cu care se identifică neîncetat Însuși Hristos Domnul și Mântuitorul nostru.

Iubiții mei frați și surori pentru care S-a întrupat Hristos,

Nașterea Domnului este și o sărbătoare care ne umanizează profund. Poate știți acea întâmplare reală din Primul Război Mondial, de Crăciunul anului 1914, când, pentru o clipă, trupele combatante, francezii și englezii, pe de o parte, și germanii, de cealaltă, au oprit măcelul pentru a onora sacralitatea venirii în mijlocul nostru a Pruncului Iisus. Trupele aflate în război au fraternizat în noaptea și ziua de Crăciun, dușman cu dușman, recăpătându-și, pentru o clipă, umanitatea, reunindu-se, cântând colinde, participând împreună la înmormântarea celor căzuți la datorie. Astfel de momente s-au repetat, mai restrâns, în 1915, din cauza ordinelor stricte, și s-au stins pe măsură ce războiul a devenit mai amar și mai distrugător. Iată, este

un moment ilustrativ care ne arată puterea acestei sărbători de a schimba inimile și de a topi înghețul dezumanizării ce poate cuprinde sufletele noastre, biruind, fie și pentru o noapte și o zi, „furtunile de oțel.”

Și iată că, deși societățile noastre post-creștine s-au secularizat intens, cu toate că aparenta prosperitate a consumerismului a comercializat evenimentul, cu provocările ideologice de rigoare, Crăciunul a rămas până în zilele noastre un eveniment care face lumea să se oprească din mersul ei cotidian, să-și aducă aminte că Mesia a venit printre noi, că există un Dumnezeu Care e Stăpânul cosmosului. Crăciunul înmoaie și acum inimile celor care se opresc pentru o clipă din freământul cotidian, înălțându-și ochii către Cer: „*căci Prunc S-a născut nouă, un Fiu s-a dat nouă*” (Isaia 9, 5), Mesia Hristos, „*Care, după mare mila Sa ne-a născut din nou, spre nădejde vie, spre moștenire nestricăcioasă și neîntinată și neveștejită, păstrată în ceruri pentru noi*” (cf. 1 Petru 1, 3-4). „*Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi*” (Ioan 1, 14), înțelegând prin aceasta că cele de aici sunt vremelnice și nu merită să le dedicăm total inima și sufletul nostru, ci că singurul lucru care trebuie este să câștigăm veșnicia, să fim împreună cu Domnul în slava Împărăției Sale.

Preaiubiții mei,

Este adevărat că suntem pătrunși de atmosfera apăsătoare a acestor vremuri de criză. Există atât de multă suferință și angoasă. Atât de multă boală, frică, anxietate, o neîncetată prezență a morții. Stăpânirile ne spun că se opintesc să

oprească o boală, deși de prea multe ori remediul aduce mai multe costuri umane și sociale decât boala în sine. Ecosistemul mediatic amplifică toate acestea și impresia pe care o ai este că te uiți la un film de groază care e rulat repetitiv. În plus, spre șocul multora dintre noi, anul acesta am văzut biserici închise, pelerinaje restricționate, prăznuiri liturgice anulate. Există o presiune în aceeași direcție și de praznicul Nașterii Domnului. A sărbători este echivalat, în discursul public, cu riscul infectării, cu amenințarea morții. Chiar și reuniunile familiale de Crăciun sunt restricționate în multe țări, existând reguli stricte în acest sens.

Sigur că, în condiții de epidemie, de boală, de suferință, trebuie prudență, echilibru, atenție. Suntem pentru toate acestea și am dovedit-o. Dar nu este prudent, nici echilibrat, să anulezi sărbătorile oamenilor și să îi privezi de puțină bucurie și mângâiere pe care o pot avea cu acest prilej, cu toate că se angajează să respecte toate normele sanitare în vigoare.

În fața tuturor acestor tulburări, ne aducem aminte de cuvântul puternic al Sfântului Ioan Gură de Aur către diaconița Olimpiada, în vremuri de mare încercare pentru Biserică: *„Vedem o mare care și-a deszăvorât adâncul; unii corăbieri plutesc morți pe ape, iar alții sunt gata să se înece; scândurile corăbiilor sunt desfăcute; pânzele rupte; catargele sfărâmate, vâslele lipsite de mâinile vâsleștilor; cârmacii, în loc să stea la cârmă, stau pe așternuturi cu mâinile încrucișate pe genunchi; neputincioși în fața împrejurărilor, suspină, strigă, varsă lacrimi, se vaită; nu văd nici cerul, nici marea; peste tot întuneric adânc, de nepătruns, că nu pot vedea nici pe cei de*

lângă ei; mugetul valurilor e mare, iar fiarele mării se năpustesc din toate părțile asupra celor ce plutesc”¹.

Marele între sfinți arată, cu durere, că în astfel de vremuri se vedește mai mult adevărul și prin asemenea încercări se întărește Biserica. Însă de ce avem atunci a ne teme cel mai mult? De păcat, singurul care ne poate despărți de Hristos! „Nu-ți pierde, așadar, Olimpiado, nădejdea! Numai un singur lucru este înfricoșător, Olimpiado, numai de o singură tulburare trebuie să ne temem: de păcat! Și n-am să încetez să-ți spun mereu acest cuvânt. Basmе sunt toate celelalte, chiar de mi-ai vorbi de dușmănie, de ură, de viclenie, de calomnie, de ocară, de grăire de rău, de confiscare de averi, de surghiun, de ascuțitul săbiei, de un ocean de rele, de războiul întregii lumi!”²

Iubite frate și iubită soră,

Cele care se întâmplă înaintea noastră nu sunt, însă, fără precedent și fără explicație. De la început, vrăjmașul omenirii a căutat să înlătore semnele lui Dumnezeu de pe pământ, să facă uitată pomenirea Sa (cf. Psalmul 9, 4-33). Dar mai cu seamă în modernitate omul a intrat într-o iarnă lungă și grea în care duhul sărbătoririi Crăciunului este stins și disprețuit, persecutat, distorsionat, anulat. Revoluțiile atee au distrus efectiv orice bună-rânduială a sărbătorilor creștine și le-au înlocuit cu altele, cu un cult adus noii lumi

---

¹ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Cuvioasa Olimpiada diaconița: O viață – o prietenie – o corespondență*, ediție îngrijită de diac. Ioan I. Ică jr., Editura Deisis, Sibiu, 1997, Scrisoarea a VII-a, p. 106.

² Sfântul Ioan Gură de Aur, *Cuvioasa Olimpiada...*, p. 106.

și noilor idoli. Așadar, nimic de mirare că niscai profitori ai crizei caută să folosească acum momentul pentru „a fura și Crăciunul”.

Frate și soră, știi tu oare că noi avem deja *totu!*? Căci Îl avem pe Hristos, „*Alfa și Omega, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Atotțiitorul*” (Apocalipsa 1, 8). El S-a născut în ieslea din Betleem pentru a ne face, din orfani, fii ai Tatălui Ceresc și frați ai Săi. E adevărat că începătoriile și stăpâniile întunericului pot, uneori, să acopere văzduhul. Pot să dezlănțuie persecuții. Pot să ne fure cadourile, festinul, pot chiar să ne și oprească de la a ne bucura împreună, de a ne strânge laolaltă în familie și la biserică. Dar ceea ce nu pot face, sub nicio formă, ceea ce nu pot anula, sub niciun chip, frate și soră, este Evenimentul Întrupării Mântuitorului nostru. Nimeni nu poate anula faptul că Mesia „*S-a pogorât din Ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit!*”, cum mărturisim în Crezul Bisericii. Nimeni, afară de păcat, nu ne poate anula calitatea de fii ai Tatălui Ceresc și frați mai mici ai Mesiei Hristos. În cele din urmă, iubite frate și iubită soră, observăm că viața ni se reduce la esențe. Și ce este esențial acum și aici? Să fim cu Hristos în Biserica întemeiată de El!

Vă îndemn, așadar, frățește și părintește, să fiți frați și surori curajoși! Să fiți mărturii vii ale sărbătorii Nașterii Domnului! Să fiți martori și mărturisitori ai Preamilostivului Dumnezeu, Care este Creatorul și Stăpânul acestui univers! Să fiți purtători ai bucuriei Crăciunului așa cum se poate, în cadrele actualelor restricții și limitări! Să nu cedați fricii,

deznădejdi, nici să vă amăgiți după promisiuni false de izbăvire sau de belșug pământesc. Ci să vă strângeți inimile laolaltă în rugăciune, pocăință adâncă și mulțumire, lângă ieslea în care stă așezat Pruncul Sfânt, alături de Fecioara Maria, Dreptul Iosif, cei trei magi, păstorii și îngerii, cântând împreună cu ei: *„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”* (Luca 2, 14).

**Al vostru slujitor, frate și prieten,
de tot binele voitor și fierbinte rugător,**

† Părintele Episcop Macarie

Dată în Reședința episcopală din Stockholm, Regatul Suediei, la Praznicul Nașterii Domnului, în anul mântuirii 2020.